

TRANSIT

af

Johanne Kirstine Fall

2024

*Alle rettigheder til manuskriptet tilhører dramatikeren.
Manuskriptet må ikke kopieres, videredistribueres, sættes
op eller bruges på andre måder uden dramatikeren's samtykke.*

KARAKTERER

SILLE	Omkring 25 år. Ryger meget, drikker meget, bander meget.
ANDREA	Omkring 30 år. Er træt af altid at være den, der bliver passet på.
NINA	Omkring 23 år. Posh. Føler sig som en søvngænger i sit eget liv.
ALEX	Omkring 30 år. Silles kæreste.
THOMAS	Omkring 55 år. Andreas psykiater.
WILLY	Omkring 25 år. Ninas kæreste.
HØJTALERNE	En feminin V.O.
AUTOMATEN	En feminin V.O.

NOTER FRA DRAMATIKEREN

Det er op til iscenesættelsen om Alex, Thomas og Willy spilles af den samme skuespiller eller af tre forskellige.

SCENE 1: HVAD SKAL VI GØRE MED BABYEN?

(En togstation en trykkende varm sommernat. En ensom lygtepæl forsøger stædigt at lyse perronen op, men dens lys synes kun at forstærke mørket uden for dens rækkevidde.

Lyset fanger det lidt, der er: en skraldespand, en slikautomat og en bæk. Tre kvinder, fremmede for hinanden, står og venter. ANDREA har en pompøs, men beskidt brudekjole på, NINA et smart og dyrt yogasæt, og SILLE er iført et outfit, der er lige dele stripper og lige dele mus: grå silke, netstrømper og musseører. Hendes øje er blå og foran hende står en barnevogn med en potteplante i kurven. Det er varmt, SILLE tager jakken af og ANDREA løfter op i det pompøse kjoleskørt for at få luft til benene. På bænken står der en baby nest med en baby, og pludselig begynder babyen at græde. Kvinderne kigger spørgende på hinanden: afventende, irriterede, inkvisitoriske. Gråden tager til i styrke. Den varer længe, lyden er skinger og insisterende, den angriber hver en rolig nerve i kroppen.)

SILLE:

Så tag dog den baby OP!

NINA:

Det er ikke min baby...

SILLE:

Hvad?

NINA:

Det er ikke min baby? Det er da dig, der har en barnevogn!

SILLE:

Men *ligner* jeg en, der har en baby?!

NINA:

Hallo, du, er det din baby?

(ANDREA kigger på babyen.)

ANDREA:

Det er ikke min... Hallo? Er det nogens baby?

NINA:

Der må da være en far eller mor eller et eller andet et sted?

ANDREA:

Hallo...? Hallo...?

(NINA går hen til babyen og prøver fraværende at trøste den.)

NINA:

Kan du ikke lige give en hånd?

SILLE:

Nej, jeg får totalt hovedpine af den der.

NINA:

Ej, men du må da lige, vi skal have styr på det her inden toget kommer.

ANDREA:

Du kan vel godt hjælpe. Du har jo også allerede en barnevogn.

NINA:

Hvorfor har du egentligt dét, når du ikke har en baby?

ANDREA:

Og så med en potteplante. Hvorfor det?

SILLE:

Jeg skal plante den om.

(SILLE løfter potteplanten ud af barnevognens kurv og holder den ind til sig. Dens blade er grønne og sultne, de rækker op mod solen som hænder.)

NINA:

Det er da ingen forklaring på barnevognen...

ANDREA:

Nej, men jeg har travlt, så nu du har barnevognen, så kan du vel/

SILLE:

Okay, okay, men så må vi jo ringe til nogen.

(SILLE stiller potteplanten på bænken.)

NINA:

Jeg kom afsted uden min telefon, men lån mig én, så ringer jeg til hvem som helst.

ANDREA:

Politiet?

SILLE:

Ikke politiet!

NINA:

Hvorfor ikke politiet?

SILLE:

De er... Det er... Der er jo ikke sket en forbrydelse! Så ikke politiet.

ANDREA:

Det er vel en *slags* forbrydelse...

SILLE:

De er korrupte! Der er ikke nogen ved deres fulde fem, som ringer efter politiet længere!

(ANDREA fnyser og giver NINA sin telefon.)

NINA:

Nu ringer jeg altså.

SILLE:

Hey, hey, hey, du skal ikke/

(NINA stopper SILLE med en håndbevægelse. Hun taster et nummer og lægger telefonen mod øret. ANDREA og SILLE venter. SILLE tripper rastløst frem og tilbage langs perronen.)

NINA:

Hej, det er Nina. Ja, det er lidt underligt, men jeg ringer fordi vi er nogen, der står på banegården og har fundet en efterladt baby, så hvis I kan sende en vogn ud for at hente den hurtigst muligt, ville det være godt. (Pause.) Nej, det er ikke mig, der er moren, vi har fundet en/(Pause.) Ja, jeg er sikker på, jeg ikke er/(Pause.) Kan I ikke/(Pause.) Jo, men I kan vel *ringe*, når/(Pause.) Okay, god dag TIL DIG OSSE!

SILLE

Hvad så? Kommer de her?

(NINA afleverer telefonen tilbage til ANDREA.)

NINA:

Nej.

SILLE:

Vi kan ikke tage ind på politistationen. Det sagde du vel?

NINA:

Hørte du mig sige det?

SILLE:

Nå, nå, nå, okay, okay.

NINA:

De kunne ikke tage babyen.

ANDREA:

Hvad sagde de?

NINA:

De sagde "du lyder omsorgsfuld og ansvarlig," og at babyen selvfølgelig skulle på hospitalet og at det kunne jeg sikkert godt.

ANDREA:

Ikke hospitalet! Vi skal ikke på hospitalet!

NINA:

Nej, nej, de må jo komme og hente den...

SILLE:

Hvad snakker du om "ikke hospitalet"?

ANDREA:

Det er... Den bliver institutionaliseret! Hvis den kommer på hospitalet. En institutionsbaby.

(SILLE rækker NINA sin telefon. NINA taster et nummer og lægger telefonen mod øret. ANDREA og SILLE venter. ANDREA vrider sine hænder.)

NINA:

Hej, du taler med Nina... Jeg ringer fordi, jeg står på banegården og vi har fundet en efterladt baby... Ja... Ja, en efterladt baby. Pause. Nej, jeg siger jo, jeg har fundet en baby, ikke... Pause. Men kan I ikke sende en... Pause. Du kan vel forstå... Pause. Jo, jo, men det må vi jo gøre SÅ!

ANDREA:

Kommer de fra hospitalet?

NINA:

De er underbemandede.

SILLE:

Og hvad så?

NINA:

De sagde, at de var pressede, og at hvis babyen ikke var livstruende syg, så kunne de ikke hente den.

ANDREA:

Kan I tage en taxa med den?

SILLE:

Ja, den må I stå for, jeg har ikke én krone.

NINA:

Ikke én krone?

SILLE:

Jeg har ikke EN KRONE. Du må da SELV/

(Babyen begynder at græde.)

NINA:

Jeg havde... Jeg havde travlt med at komme ud ad døren.

SILLE:

Har du/hey, du/hey, hvad hedder du?

ANDREA:

Mig? Andrea... Ja, Kurt har mange penge.

SILLE:

Okay, men kan han komme herhen, så han kan tage babyen på hospitalet?

ANDREA:

Nej da! Han kan ikke komme lige nu, han er ved at lægge sidste hånd på bryllupsforberedelserne - I aner ikke hvad stress er, før I har planlagt et bryllup!

SILLE:

Kan du så ikke tage dig af babyen?

NINA:

Jeg skal... Jeg skal mødes med alle mine veninder.

SILLE:

Medmindre alle dine veninder er Dronningen af Saba, så kan du godt tage dig af babyen.

NINA:

De holder en fest for mig!

ANDREA:

Hvorfor holder de fest?

SILLE:

Og skal du have det der på?

NINA:

Hvad hedder du?

SILLE:

Sille.

NINA:

Ja, *Sille*, jeg skal have det her på... Vi gør os klar sammen, det er en tradition. Vi skal fejre, at vi har været bedste veninder i ti år.

SILLE:

Hvis I skal fejre, at I været bedste veninder i ti år, så er det vel ikke en fest for dig?

NINA:

Nej... Nej, nej, men *OGSÅ* for mig så!

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget ankommer til spor 1 om få minutter.

SILLE

ARHHH!! *OGSÅ* for dig så, men nogen af os faktisk nå noget, der er *VIGTIGT!*

ANDREA:

Skal du råbe sådan?

NINA:

Du larmer mere end alle junkierne nede på torvet fredag nat...

SILLE:

Jeg skal bare *virkeligt* nå det tog.

NINA:

Ja, ja, du skal noget, der er vigtigere end *alle* os andre. Men hvad skal du?

SILLE:

Jeg skal bare hente noget.

ANDREA:

Men nu du *har* barnevognen er du nødt til at tage dig af babyen.

NINA (om babynesten):

Vi kan jo ikke slæbe den gennem hele byen i dén der.

ANDREA:

Nej, den kan falde ud.

NINA:

Og alle får hovedpine af en skrigende baby, så det kan lige så godt være dig, der passer på den.

ANDREA:

Ja. Du tager dig af babyen.

SILLE:

Hey, hey, okay, slap af! Slap af! (Pause.) Jeg tager mig af babyen... Men så tager I jer også af babyen! Hvis én bliver, bliver alle. Okay?

(NINA og ANDREA tøver et øjeblik, de nikker og så står de alle lidt i tavshed og kigger på den skrigende baby. NINA lægger babyen ned i barnevognen.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget ankommer til spor 1 om få minutter. Der kan i øjeblikket opleves forlænget rejsetid på grund af varmeudvidelse i skinnerne. Vi arbejder på at løse

problemet. Vi beklager ulejligheden og ønsker Dem en fortsat god rejse.

SILLE:

Det kan ikke være virkeligt, det her.

ANDREA:

Er det ikke virkeligt??

SILLE:

Det kan for helvede ikke være virkeligt...

(Pause.)

NINA:

På en måde er det dejligt virkeligt.

SCENE 2: SILLES FLASHBACK

(Flashback. Et soveværelse: Nikotingule vægge, en fugtskade i det ene hjørne. En seng, et vakkelt natbord med en pottedplante, mørnede dynebetræk. SILLE sidder i sengen, ALEX ligger i hendes skød, og hun ær ham fraværende i håret. De ser slidte ud, næsten forvaskede, og rundt om dem står en hær af tomme flasker. SILLE og ALEX stirrer tomt ud i luften.)

ALEX:

Jeg tror, jeg dør.

(Lang pause.)

ALEX:

Jeg tror, jeg er ved at dø.

(Pause.)

ALEX:

Jeg dør.

SILLE:

Så dø, Alex.

(Pause.)

ALEX:

Jeg kan jo ikke dø sådan her.

SILLE:

Nej.

ALEX:

Hvis nu vi havde noget mere.

SILLE:

Det har vi ikke... Men vil du gerne lege, at du er Spurven igen?

ALEX:

Jeg "leger" ikke, at jeg er Spurven!

SILLE:

Nej, nej, okay...

(Pause.)

SILLE:

Kom nuuu, Alex, du bliver altid i bedre humør. Så! Nu er du Spurven igen, du er en faaarlig mand, du styrer hele kokainmarkedet med hård hånd og hvis nogen ikke betaler til tiden, så KVÆLER du dem med dine store hænder og jeg - jeg er den lille, sexede mus, piv, piv, og jeg skal underkaste mig alle hans obskure/

ALEX:

Skal du altid gøre grin med mig?

SILLE:

Jeg prøver ikke at gøre grin med dig...

(ALEX kravler ned på gulvet og leder efter krummer i gulvtæppet. Ind i mellem samler han noget op på fingeren og putter den i munden.)

SILLE:

Stop nu.

(Pause.)

SILLE:

Stop nu. Vi har ikke tabt noget.

ALEX:

Det kan da godt være.

SILLE:

Vi har aldrig tabt noget. Du æder nullermænd.

ALEX:

Se! Se her! Hvad kalder du det her?

(ALEX holder triumferende sin finger hen mod SILLES ansigt.)

SILLE kigger på den, skubber den så væk.)

SILLE:

Rundstykke.

ALEX:

Det kan du da ikke se..

(ALEX sutter på sin finger og kravler videre.)

SILLE:

Du er så grim, når du kravler rundt.

(Pause.)

SILLE:

Ved du det? Så grim.

ALEX:

Jeg er misbruger, Sille.

SILLE:

Stop med at bruge det ord.

ALEX:

Hvad skal jeg så sige?

SILLE:

Problembruger.

ALEX:

Det er det samme.

SILLE:

Hvis man har et problem, kan man løse det.

ALEX:

Jeg har ikke et problem... Ikke et, der kan løses i hvert fald. Du har jo ikke tænkt dig at skaffe noget mere.

SILLE:

Banken har spærret mit kort!

ALEX:

Jeg betaler ALTID størstedelen! Du har suget mig tør, så nu er det DIN tur!

SILLE:

Hvad vil du have jeg SKAL GØRE, Alex?!

(Pause.)

SILLE:

Du har bare ramt et comedown. Kom nu op derfra.

(Pause.)

SILLE:

Kom nu op. Du ser så grim ud. Du ligner en kæmpe rotte.

(SILLE fniser, og hendes latter får ALEX til at fare op og så - så slår han hende. ALEX ved, hvordan man slår. Han ved, at han ikke skal knuge tommelfingeren i håndens hulning, og han ved præcist hvor i ansigtet, han skal ramme SILLE: ikke på næsen, den brækker så nemt, og heller ikke på øret, så trommehinden sprænger. Og det er så bøvlet med skadestuen...)

ALEX:

Hold SÅ DIN KÆFT, Sille!

(SILLE tager sig til kinden og gør sig lille: Hun kender bevægelserne så godt, at de virker mekaniske, og alligevel føles det som et forræderi, da øjnene går over deres bredder. ALEX sætter sig hos hende.)

ALEX:

Undskyld. Undskyld, hey, hey, hey, babymus, det var ikke meningen. Du må ikke få mig til at gøre sådan noget, babymus.

SILLE:

Jeg kan ikke lide, når du bliver så stor.

ALEX:

Nej, nej, hey, hey, det er bare mig, jeg gør ikke noget.
Vel? Sig jeg ikke gør noget.

(Pause.)

ALEX:

Heyyyy, Sille, sig det nu. Det var jo ikke meningen. Jeg
bliver bare så frustreret, når du/det var jo ikke MENINGEN!

SILLE:

Nej, nej, undskyld! Undskyld.

ALEX:

Jeg gør jo ikke noget. Vel?

SILLE:

Nej, nej. Nej, du gør ikke noget.

ALEX:

Men du er nødt til at være en sød babymus, ikke?

SILLE:

Jo.

ALEX:

Du må love, du ikke får mig til det igen, babymus, jeg vil
jo ikke...

(SILLE snøfter og tørrer sine øjne.)

SILLE:

Undskyld. Nu er jeg en sød babymus. Jeg er en sød babymus nu.

ALEX:

Du ved bare ikke noget om mit liv, vel, babymus. Du ved ikke noget om, hvordan det er at være vokset op som jeg er det.

SILLE:

Du ved da heller hvordan det er at være vokset op som jeg er det.

ALEX:

Babymus... Det er noget andet. Jeg er ikke "problemløser."

SILLE:

Så på grund af din barndom, må du gerne misbruge? Eller hvad? Hvad med min barndom?

ALEX:

Du forstår det ikke.

SILLE:

Så prøv at forklare mig det.

ALEX:

Det er bare noget andet for mig end det er for dig... ALLE i mit liv har været dårlige til at give kærlighed, DU er dårlig til at give kærlighed.

SILLE:

Jeg er da ikke dårlig til at give kærlighed..

ALEX:

Du siger, jeg ligner en rotte.

SILLE:

Du *ligner* en rotte.

(SILLE fniser igen, hun bliver overmodig. De kender hinanden godt, og de elsker hinanden, det gør de jo.)

ALEX:

Babyyyyyy, hvorfor er du sådan der?

SILLE:

Hold nu *kæft*, Alex, jeg giver dig kærlighed, du gider bare ikke se det, du gider aldrig se det, for hvis du indså dét, så ville du også være nødt til at indse, at det hele ikke er så skide synd for dig, som du går og bilder dig ind. Jeg elsker dig, hvornår FORSTÅR DU DET, at jeg elsker dig, jeg har sagt det 10.000 gange, jeg elsker dig, jeg elsker dig, jeg elsker dig, hvor mange gange skal JEG SIGE DET?!

(Pause.)

ALEX:

Du elsker mig ikke. Ikke som jeg elsker dig.

(Pause.)

SILLE:

Jeg har lavet en aftale.

ALEX:

Med hvem?

SILLE:

Spurven.

ALEX:

Fedt. Jeg troede ikke, du havde råd til mere? Hent det så, babymus, så, nu, ud med dig, så gør jeg noget for dig imens - jeg kan redde sengen, ikke, så er det lidt hyggeligt?

SILLE:

Det er ikke sådan en aftale.

ALEX:

Kom nuuu, Sillemus, babyyy, baby, babymus.

SILLE:

Jeg skal hente to kilo.

ALEX:

Haha, du er sjov, men hey, babymus, sådan noget joker man ikke med. Men nu har du lige givet mig forhåbninger om et gram mere. Så er det også dit ansvar at skaffe pengene. Kan du ikke låne af nogen?

(Lang pause.)

ALEX:

Nej? Nej. Nej, nej, nej, nej, nej, nej, nej, Sille. Nej. Nej. Sig, at du tager pis på mig. Ikke? Du tager pis på mig? Det skal du ikke. Vel?

(Pause.)

ALEX:

Nej.

(Pause.)

ALEX:

Nej.

(Pause.)

ALEX:

Nej, Sille, det har du kraftedeme IKKE?!

(Pause.)

ALEX:

Hvor har du fået pengene fra?!

(Pause.)

SILLE:

Jeg har ikke pengene.

ALEX:

Klodser du - af SPURVEN?! Er du blevet FULDSTÆNDIG sindssyg?

(Pause.)

ALEX:

Nej? Nej, nej, nej. Nej. SKAL du være hans mus?! Han er fandme syg i hovedet, Sille, han har jo nogle helt/stop, stop, stop. Har du givet du givet ham min adresse?!

SILLE:

Din adresse?

ALEX:

Ja, vores adresse...

SILLE:

Jeg er ikke dum.

ALEX:

Du ANER IKKE hvor dum, du er! Spurven er... er...

SILLE:

Jeg ved godt, hvad Spurven er. Men du skal ikke sige, at jeg ikke elsker dig! Jeg henter to kilo, sælger dem videre og så bruger jeg pengene, Alex, jeg bruger pengene på indskuddet til en ny lejlighed, vi kan male den i lyse nuancer, og jeg håber, du vil med, en ny start, uden alt det/

ALEX:

Du ved ikke engang hvor meget *to kilo* er. Du kan ikke bare have det i lommen.

SILLE:

Jeg tager barnevognen ude i opgangen.

ALEX:

Ha! Haha. Ja, hende fra første går jo alligevel rundt og opfører sig som om den er en fucking tank...

(Pause.)

ALEX:

Men vi kan godt tage lidt af det, inden du sælger det, ikke? Bare en sidste gang for at fejre den nye begyndelse?

SILLE:

Aleeeex.

ALEX:

Det er da en stor ting - en ny begyndelse, Sille!

(SILLE griber den pottedplante, der står på natbordet, og som på mirakuløs vis har overlevet dette forsøg på et hjem, en stadig lille satan.)

SILLE:

Ja, en ny begyndelse, ny jord/

ALEX:

Man skal jo huske at fejre de store ting I livet. Ikke? Ikke, Sille, ellers er der ingenting, der er noget værd...?

SILLE:

Jo... Jo, jo, det skal man... Men du må fejre med nogle andre penge, Alex. Jeg vil have et hjem, og jeg har tænkt mig at skaffe det.

(SILLE kaster en læderjakke på uden over al den grå silke, og med pottedplanten under armen forlader hun lejligheden.)

SCENE 3: EN STILLE BABY

(Togstationen om natten. Det er blæst op, og vinden har bortført nogle enkelte rødlige ahornblade, som nu ligger spredt på perronen. Potteplanten står stadig efterladt på bænken, den er begyndt at hænge med hovedet og ser næsten slukøret ud. SILLE har taget sin jakke på og hun, ANDREA og NINA venter. Babyen græder. ANDREA vipper med barnevognen.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget ankommer til spor 1 om få minutter.

(SILLE sparker til højtaleren.)

SILLE:

Så hold DOG KÆFT, din løgnagtige KÆLLING!

ANDREA:

Du ville ikke tale sådan der til hende, hvis ikke det var en kvinde.

SILLE:

Hvad?? Det er sgu da ikke en kvinde.

ANDREA:

Du udøver vold mod kvinder, når du står og sparker sådan der.

SILLE:

Det er *IKKE* en kvinde. Det er en højtaler! En HØJTALER!

NINA:

Men måske er det rigtigt, at du fastholder en forestilling om, at kvinder er sådan nogen, der bare skal servicere og gør de ikke det, så...

SILLE:

Ja, så hvad??

ANDREA:

Så venter der.

SILLE:

Okay, okay, jeg taler pænt til hende fra nu af og når jeg kommer hjem, så kan jeg lige tjekke ind og spørge hvordan min brødrister har haft det og min hårtørrer og/

NINA:

Var det egentligt ikke dig, der bad os om at blive?

SILLE:

Jeg tror altså ikke, I forstår, hvor vigtigt det er, at jeg tager dét tog.

ANDREA:

Det er da vigtigt, hvis man skal giftes!

SILLE:

Det er altså vigtigere, at jeg får hentet... det der.

NINA:

Du ligner en, der skal strippe. Hvad ér det, du skal hente?

SILLE:

Hvornår er det begyndt at rage dig?

(SILLE tager musseørerne af.)

NINA:

Da vi pludselig stod på en togstationen midt om natten med en skrigende baby, der begyndte det at rage mig.

ANDREA:

Hey, hey, der er ingen grund til at skændes, vi behøver ikke vide alt om hinanden for at passe på babyen.

SILLE:

Det er bare en jeg kender, som/Han bliver meget vred, hvis man ikke overholder aftaler!

NINA:

Hvis du *insisterer* på at hente hvad end det der er lige netop nu, så skal jeg altså også mødes med mine veninder.

ANDREA:

Hvordan kan det være vigtigere at tage til en fest end at passe på en baby?!

NINA:

Hvis man er ved at blive kvalt af sin velmenende kæreste, der vil anlægge have, og sin velmenende far, der står på spring for at arrangere realkreditlån, så kan det være vigtigere. For eksempel.

(Babyens gråd tager til. NINA tager den pligtskyldigt op, men den skriger bare endnu højere. Hun kigger ikke på den, og prøver mekanisk og desperat at trøste den ved at vugge den.)

SILLE:

Okay, men Spurven kvæler mig *rent faktisk*, hvis jeg ikke møder op!

NINA:

Spurven?

SILLE:

Ja, altså... Bare ham, jeg skal hente noget af.

NINA:

Hold nu op, der er ingen, der går og kvæler folk og/du er nødt til at trøste den.

(NINA giver babyen til ANDREA.)

ANDREA:

Den er sulten. Jeg kan jo ikke trøste den mæt.

SILLE:

Hvordan ved du, den er sulten?

ANDREA:

Lyder det ikke sådan?

NINA:

Det kan også være, den har ondt. Det kan du vel ikke høre forskel på?

ANDREA:

Jeg synes, det lyder som om den er sulten.

SILLE:

Så må vi jo skaffe noget mad.

NINA:

Den spiser jo ikke mad.

SILLE:

Nej, jeg mener selvfølgelig heller ikke, at vi skal skaffe den en god bøf, vel. Jeg mener, vi må skaffe noget modermælk.

ANDREA:

Hvordan har du tænkt dig at gøre det?

SILLE:

Kan det ikke være, at moren har lagt noget sammen med babyen?

(SILLE begynder at lede og bag bænken finder hun en pusletaske.)

SILLE:

Her! Her, der er er en pusletaske! Og der er en sutteflaske!

(SILLE giver sutteflasken til ANDREA.)

ANDREA:

Den er godt nok blevet meget kold, men måske kan man varme den lidt, bare lige lunken.

SILLE:

Lunken? Skal babyen drikke lunken mælk?

ANDREA:

Det er noget med kropstemperatur og modermælk, hvad ved jeg. Jeg hørte engang om nogle kvinder, der fremprovokerede modermælk i deres bryster ved at amme deres mænd. Det skulle skabe en helt særlig form for nærhed.

SILLE:

Ammede deres mænd?!

ANDREA:

Folk må vel selv om hvem de ammer.

NINA:

Amning er... er at opgive sin autonomi! Ingen kvinde med respekt for sig selv bør amme, hverken babyer eller mænd eller nogen andre! Men du kan da bare fremprovokere noget mælk i *dine* bryster!

ANDREA:

Det tager flere måneder... Men så får man også et helt særligt bånd med sin mand.

(ANDREA forsøger at give babyen sutteflasken. Den vil ikke tage imod og skriger stadig.)

ANDREA:

Men Kurt og jeg har allerede et helt særligt bånd...

SILLE:

Hvis han er SÅ great, hvorfor henter han dig så ikke? Hvorfor skal du så med toget midt om natten?

NINA:

Hvorfor skal du i det hele taget til et bryllup midt om natten?

ANDREA:

Kurt... Det er... Han behøver ikke være der en enkelt aften, for han har lyst til at være der hver morgen, når jeg slår øjnene op.

(ANDREA giver den skrigende baby og sutteflasken til SILLE.
Hun forsøger at få babyen til at tage imod.)

SILLE (mimer ANDREA):

"Han har lyst til at være der hver morgen, når jeg slår øjnene op."

ANDREA:

Er du misundelig?

SILLE:

Hold nu op, der findes ingen mand, der er sådan der. Det er too good to be true.

ANDREA:

Kurt findes! Kurt FINDES!

SILLE:

Okay, okay. Han findes. Og hvad... Hvad gør du så, for at få ham til... ja, det der.

ANDREA:

Hele mit liv har samfundet forsøgt at lære mig, hvordan man holder på en mand, og jeg kan koge det ned til det her:

(ANDREA får NINA og SILLE til at slutte cirkel om sig. Hun kigger hemmelighedsfuldt fra den ene til den anden.)

ANDREA:

Man må være sjov, liderlig og ukompliceret. Og det er jeg så!

SILLE:

HA!

NINA:

Det *præcis* det der, der dræber os langsomt...

SILLE (Til babyen):

Nåårh, blev du forskrækket, jaa, så, så, så.

ANDREA:

Nå, men jeg tager altså toget, når det kommer...

NINA:

Hey, hold nu op. Vi havde en aftale!

SILLE:

Så, så, så, så!

(Babyen skriger stadig.)

SILLE:

Så! Så, så, SÅ - Altså holder den *aldrig kæ/ (SILLE får øje på de andre.)* Ja, så, så, så, schyy... Jeg tror, den har brug for lidt madro, vi går lige/ja...

(SILLE går hen i et hjørne med den skrigende baby. De andre kigger efter hende. Hun forsøger at trøste babyen. SILLE skæver til de to andre. Hun fumler med noget i sin lomme og pludselig stopper babyen med at skribe. SILLE giver den sutteflasken og denne gang tager den imod.)

NINA:

Hvordan fik du den til at tage imod?

SILLE:

Jeg... Jeg er bare god til børn.

NINA:

Hvor er det egentligt fucked op at forlade sit barn.

ANDREA:

Det kan der vel være mange gode grunde til, at man kan være nødsaget til.

NINA:

Hold nu op, synes I ikke, bare lidt, at det er en dårlig mor, der ikke kæmper for sit barn?

SILLE:

Du ved jo ikke om hun har kæmpet!

NINA:

Jeg synes, det er en dårlig mor.

ANDREA:

Det kan også være, det er faren, der har efterladt babyen.

SILLE:

Det er jo ikke sikkert, der er en far...

NINA:

En baby plejer jo at have en far...

(Pause.)

ANDREA:

Hvad er det egentligt for en slags?

NINA:

Er det ikke lige meget?

SILLE:

Den har en lyserød hue på. Så det er nok en pige.

NINA:

Det er da ikke sikkert.

SILLE:

Du skal ikke sige, at du er så fornem, at børn kun må have lortebrun på?

NINA:

Nej, jeg siger bare, at vi jo ikke ved det.

SILLE:

Vil du tjekke?

NINA:

Nej, nej.

ANDREA:

Jeg skal tisse.

SILLE:

Der er et toilet derhenne.

(SILLE peger mod toilettet. ANDREA går derhen og tager i døren.)

ANDREA:

Der er låst.

NINA:

Ej, der er ikke låst. De sætter jo ikke toiletter op og låser døren. Prøv igen.

(ANDREA prøver igen. NINA rejser sig og tager også i døren. Hun rusker håndtaget.)

NINA:

Der er låst.

ANDREA:

Det var jo det, jeg sagde.

SILLE:

Du må bare...

NINA:

Ja...

(ANDREA sætter sig på hug og trækker kjoleskørtet op, og så tisser hun. Langsomt breder der sig en pøl - gul og lugtende - på perronen.)

SILLE:

Hey, hey, hey, jeg gider ikke have tis på skoene!

NINA:

Så flyt dig.

SILLE:

Jeg VILLE flytte mig, hvis det lortetog KOM!

ANDREA:

Det kommer nok snart.

NINA:

Ja, og indtil da må du acceptere, at du sidder fast.

HØJTALERNE:

Vi oplever i øjeblikket problemer med nedfaldsblade på skinnerne og passagerer kan derfor opleve forsinkede eller aflyste tog. Vi beklager ulejligheden og ønsker Dem en fortsat god rejse.

SILLE:

Alex ville ikke kunne TÅLE det her!

NINA:

Alex?

SILLE:

Min kæreste. Han spiller computerspil. Plaf, plaf, plaf.
Det gør ham utålmodig. Han kan ikke vente på noget som helst.

ANDREA:

Han har bare vænnet sig til, at helten skal op eller frem, helt konkret - på skærmen - han skal op eller frem, og hvis han ikke kommer det, så dør han, og han er helt sikkert ingen helt... Det er sådan med alting i verden!

NINA:

Gud! Sociale reformer... Uddannelse... Arbejde... Penge, vækst?

ANDREA:

Ja, man ikke bliver belønnet for at have lyst til at sovse rundt i et sommerhus og dyrke sine egne grøntsager og passe på blodtrykket. Alting er sådan indrettet: op, frem eller døden.

SILLE:

Så nu dør du, Nina, fordi du har accepteret, at du sidder fast.

NINA:

Åh, undskyld, Sille, fik samtalen pludseligt et *lidt* for højt lix-tal?

SILLE:

Flet kussen, søster...

SCENE 4: ANDREAS FLASHBACK

(Flashback. En stue på psykiatrisk afdeling. Der står en guitar i et hjørne. ANDREA sidder på sengen i en skinnende hvid brudekjole. THOMAS kommer ind. Han har en kittel på, og selvom den giver ham en vis autoritet, så ser han stadig mild ud. ANDREA springer op og begynder at danse rundt.)

ANDREA:

Kurt, Kurt! Århhh, Kurt, hvor er det godt, du kommer!

THOMAS:

Andrea, jeg er ikke/

ANDREA:

Thomas, hold nu ooop, bare et øjeblik.

THOMAS:

Andrea, du ved godt, jeg ikke må lege den leg.

ANDREA:

Jaaaa, det ved jeg godt, men derfor behøver det hele ikke være så keeedeligt og alvorligt! Vel?

(ANDREA hiver THOMAS med op at stå. Han danser lidt med, blødgjort af hendes humør.)

THOMAS:

Du har det godt i dag, hva'? Det er jeg glad for at se.

(THOMAS tager sig sammen - han river sig løs af dansen og retter på sin kittel.)

THOMAS:

Sæt dig ned, Andrea, så snakker vi sammen.

(ANDREA sætter sig ned.)

THOMAS:

Hvordan går det?

ANDREA:

Det går godt.

THOMAS:

Har du sovet godt?

ANDREA:

Sovet godt, spist godt, taget min medicin. Nogle gange tror jeg, at det hele nok skal gå.

THOMAS:

Hehe, det har jeg jo sagt fra starten. Andrea, du skal jo udskrives i dag - er der noget, du har brug for at tale om i den forbindelse?

ANDREA:

Ja.

(Pause.)

ANDREA:

Jeg synes, jeg er en artig patient, Thomas.

THOMAS:

Hehe, ja, det synes jeg også, du er.

ANDREA:

Men jeg har et punkt, hvor jeg ikke giver mig.

THOMAS:

Jaaa, du har jo sådan nogle punkter.

ANDREA:

Det er en af dine nye plejere.

THOMAS:

Ja?

ANDREA:

Hun ville have mig til at strikke. Hun tror, det løser alt. Strikke, strikke, strikke. Jeg gør det ikke!

THOMAS:

Haha, jeg kan næsten regne ud, hvem du taler om. Hun har også prøvet at få skovlen under mig.

ANDREA:

Ved du hvad? Jeg har ikke haft en læge, jeg har været så glad for, som jeg har været for dig.

(Pause.)

THOMAS:

Jeg har heller ikke haft en patient, jeg har været så glad for, som jeg er for dig.

(THOMAS rykker tættere på hende.)

THOMAS:

Andrea... Du er en sej tøs, du skal nok klare dig. Og for sådan en som dig, er der frit valg på alle hylder, når det kommer til kærligheden... Det er noget andet med sådan en som mig, men måske du alligevel kunne overveje/

(THOMAS lægger en hånd på hendes lår.)

ANDREA:

Hvad sker der...? Thomas, hvad laver du?

(Pause.)

ANDREA:

Thomas, hvad fanden LAVER DU?

(THOMAS trækker hånden til sig.)

THOMAS:

Undskyld, det var ikke...

(THOMAS rejser sig befippet, er ved at vælte stolen, snubler over sine fødder, retter på sin kittel, holder fast i den som om den var en redningsflåde, og så - pludseligt - vender han sig mod ANDREA igen.)

THOMAS:

Jeg er Kurt. Jeg er Kurt!

ANDREA:

Hvad?

THOMAS:

Jeg hedder ikke Thomas, Andrea. Jeg hedder Kurt.

ANDREA:

Hvad? Nej, du gør ej.

THOMAS:

Jo. Jo, jeg er Kurt.

(THOMAS samler guitaren op.)

THOMAS:

Jeg er Kurt Cobain, Andrea.

ANDREA:

Det findes ikke.

THOMAS:

Det findes. Jeg findes. Jeg er jo lige her.

(THOMAS begynder at spille på guitaren.)

THOMAS:

Load up on guns, bring your friends, it's fun to lose and
to pretend.

ANDREA:

Thomas, stop! Du får en sag på dig, hvis jeg siger, at du
gør det her!

THOMAS:

She's overbored and self-assured, oh no, I know a dirty
word...

ANDREA:

Stop, stop, stop...

THOMAS:

Hello, hello, hello, how low.

(ANDREA gemmer sit ansigt i hænderne, og THOMAS tager
nænsomt fat om dem, holder dem i sine, inden han tørrer
tårerne væk.)

THOMAS:

Jeg er ikke Thomas. Jeg er Kurt Cobain, Andrea. Kan du ikke genkende mig?

(Pause.)

THOMAS:

Nå, men så går jeg ud fra at du ikke længere vil giftes?
Jamen så...

ANDREA:

Nej! Nej, nej. Vent!

THOMAS:

Okay.

ANDREA:

Jeg forstår det bare ikke.

THOMAS:

Hvad forstår du ikke, søde?

ANDREA:

Jeg forstår det bare ikke... Hvorfor har du ikke sagt det noget før?

THOMAS:

Jeg har ikke kunnet sige det, fordi... Jeg skulle jo være sikker på, at du elskede mig, ikke, Andrea? Ikke alle andres billede af mig, rockstjernen, ikonet, det er så fortærsket en drøm - jeg ville have, du skulle elske mig.

ANDREA:

Det er ikke derfor, Kurt!

THOMAS:

Nej, nej, det ved jeg, elskede. Men nu er jeg her. Kom. Læg dig.

(THOMAS sætter sig på sengen. Han klapper på sine lår, og ANDREA lægger lidt tøvende sit hoved der.)

THOMAS:

Fortæl så. Fortæl om det liv, vi skal leve sammen.

ANDREA:

Kurt... Kurt, du kunne komme hjem til mig igen og drikke et glas vin og... og derfra kan livet så få lov at begynde... Du kunne...

(ANDREA kigger op mod THOMAS.)

THOMAS:

Jeg lover det, Andrea. Jeg er Kurt Cobain.

ANDREA:

Du kunne... løfte mig ind i sengen, Kurt, og jeg kunne sige...

(ANDREA kigger igen op mod THOMAS.)

THOMAS:

Vi har kendt hinanden mange år, og jeg har aldrig løjet for dig, vel? Jeg er Kurt Cobain.

ANDREA:

Nej... Nej, det har du ikke. Kurt, jeg kunne sige, at jeg lige havde set den der video, hvor du står på scenen og... og synger og pludseligt putter mikrofonen helt ned i halsen, og jeg ville... hehe... jeg ville indrømme, at det tændte mig og foreslå, at vi, bare for en nat, kunne bytte roller, foreslå, at du kunne åbne dig for mig og min pik, og du ville sige ja og stille dig... stille dig sårbar og modtagelig og jeg ville... kigge dig i øjnene, Kurt, og være meget forsigtig, som du altid har været det med mig, og vi ville se på hinanden og mens jeg penetrerede dig begge vide, at vi... at vi aldrig ville kunne se os mætte. Og vi ville mødes igen og igen, Kurt, og drikke sød, portugisisk vin og spise jordbær, og du ville introducere mig for alle dine venner, og jeg ville mærke, at du var pissenervøs de første par gange, og jeg ville tage din hånd i skjul og give den et lille klem, den mindste bevægelse, som skulle forsikre dig om, at det her, det skal nok gå. Og på et tidspunkt ville vi blive rigtige kærester, fordi en af os endelig fik taget sig sammen til at blotlægge sig og melde den nøgne sandhed om den kærlighed, vi begge mærkede, og vi ville flytte sammen og være nervøse over alt det vidunderlige, som man så nemt kunne miste, men vi ville ligge helt sammenfiltrede hver nat og forsikre hinanden om, at det her, det var rigtigt, Kurt, og om morgenen ville jeg

stå op og kysse dig farvel, og en dag hvor du kom hjem fra arbejde ville jeg sidde ved køkkenbordet og være så ængstelig og ny og du ville mærke det og lægge armene rundt om mig, og spørge, hvad det var, og jeg ville sige: "Har du lyst til at vi bliver tre, måske?" Og skubbe en graviditetstest over bordet og du ville læne dig tilbage og kigge op mod loftet og hyle som en ulv, fordi du blev stillet noget i udsigt, som du havde længtes mod uden at vide det og du ville grine og græde og kysse mine kinder og som et nysgerrigt og forsigtigt barn spørge, om du måtte røre ved min mave, som om den var helt ny for dig. Og så - så ville vi flytte ind på en nedlagt gård lidt uden for byen, og du ville istandsætte hele lortet, og som en overraskelse skære en vugge i træ, som du ville overrække, når vi kom hjem fra hospitalet med vores datter. Og jeg ville plukke blomster og hænge dem til tørre over hele køkkenloftet og jeg ville - pludseligt inspireret af dig - anlægge en køkkenhave og grave kartofler og gulerødder op. Og vi ville have sådan et hjem, hvor døren aldrig blev låst, og vores venner og familie og naboer vidste, at de bare lige kunne slå vejen forbi, for der ville altid være kaffe på kanden og køkkenbordet ville være sådan et magisk sted, hvor man kunne løse selv de mest komplicerede problemer, og hvor vi altid ville ende med at sidde og snakke til langt ud på morgenen. Og vores datter ville blive stor og teenage-agtig og jeg ville blive bange for, at hun skulle opleve alt det en kvinde kan opleve af uretfærdighed og krænkelser, men du ville berolige mig og sige: "Vi har opdraget hende godt, hun kan stå fast på sine grænser," Og du ville vide, at det selvfølgelig ikke altid er nok, og en dag - på din rolige og vedholdende facon - forklare hende, at det ikke er alle mænd, der vil hende det bedste, (ANDREA skæver op mod THOMAS, og han nikker

opmuntrende til hende) ...og jeg ville liste forbi køkkenet i... i netop dét øjeblik og lægge øret mod døren og på den måde blive... et lykkeligt vidne til... den næsten ordløse forbindelse der ville være mellem jer og jeg ville finde ro i din vished om, at det hele nok skulle gå. Og hun ville flytte hjemmefra og... og vi ville et øjeblik gå rundt som to hovedløse høns og ikke ane, hvad vi skulle stille op med os selv, og så ville vi kaste os over et eller andet kreativt projekt, måske et lille firma, hvor vi skrev lejlighedssange og pyntede op til andre menneskers mærkedage, og det ville gå godt og alligevel ville du køre lidt sur i det hele og tænke: "var det bare det?" og du ville blive betaget af en anden, og når du med et hoved sænket af skam, indrømmede det, ville jeg bare sige til dig, at jeg godt forstod det, fordi jeg også havde set, hvordan hendes baller vuggede på dén der måde, som kan gøre enhver helt vanvittig, og fordi - når jeg kiggede på hende - også mærkede dét der uforklarlige og vidunderlige, som vi aldrig havde haft sammen, men som også jeg længtes efter, og derfor ville jeg tilgive dig, Kurt, det ville jeg. Og det ville være hårdt og vi ville begge sidde og græde ved det køkkenbord, hvor vi havde delt et helt liv, og måske ville du have et enkelt sidespring, Kurt, og bagefter sige: "jeg har gjort det dumme i hele verden, jeg vil ikke være andre steder end med dig ved det her køkkenbord." Og jeg ville græde igen, men jeg ville også vide, at du mente det, at der ikke var andre steder for dig end mig og køkkenbordet. Og på et tidspunkt, Kurt, så ville en af os dø, og jeg lover, at du skal nok få lov at dø først, for jeg kender dig, og jeg ved hvor bange du er for at blive forladt og såret, så jeg skal nok tage den, jeg skal nok være den, der undværer dig, fordi jeg ved, at du ikke ville kunne holde til at undvære mig. Og du ville ligge i sengen

derhjemme og være meget, meget syg og lægen ville sige om dig: "Det eneste, der ikke fejler noget, er humøret." Og jeg ville holde dig i den ene hånd og vores datter ville holde dig i den anden, og det ville være forfærdeligt, men samtidig helt okay, for vi ville bare aftale at ses igen i næste liv, ik' Kurt, vi ville bare aftale at ses igen?

(Pause.)

ANDREA:

Ik', Kurt?

(ANDREA kigger op på THOMAS. Han græder.)

ANDREA:

Hvorfor græder du...? Kurt?

(ANDREA sætter sig op.)

ANDREA:

Kurt, hvorfor græder du...?

(Pause.)

ANDREA:

Kurt... Du er ikke Kurt. Er du? Du er ikke Kurt. Hvorfor siger du, du er Kurt?

(ANDREA skriger.)

ANDREA:

Du skal ikke græde, du er ikke Kurt, hvorfor siger du, du er Kurt? Du er ikke Kurt, du er ikke Kurt!

THOMAS:

Rolig, rolig, jeg vil gerne være din Kurt.

(ANDREA slår ud efter THOMAS.)

THOMAS:

Jeg vil gerne være din Kurt, bare et øjeblik.

ANDREA:

Jeg skal ud at finde Kurt, hvad er det her for et
LORTEHOTEL DU VED IKKE NOGET!

THOMAS:

Bare et øjeblik, Andrea...?

ANDREA:

Du er IKKE KURT!

THOMAS:

DU er ikke udskrevet endnu!

ANDREA:

DU ER IKKE KURT!

(ANDREA slår ud efter ham igen - og rammer. Hun løber ud af
stuen.)

THOMAS:

SINDSSYGE KÆLLING!

SCENE 5: TRE KROPPE VARMER EN BABY BEDRE END ÈN

(Togstationen om natten. Det blæser, og det er som om lyset fra lygtepælen er ved at give op - mørket er blevet tættere og i det sidste sparsomme lys står potteplanten, afpillet og savner sine blade. ANDREA, SILLE og NINA venter. De forsøger at varme sig ved at gubbe deres arme og lår. Babyen ligger i barnevognen.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget er desværre aflyst. Rejsende henvises til næste afgang, se afgangstavlen for yderligere information.

ANDREA:

Åh nej, det er ikke godt! Kurt venter jo med hele bandet, de skal spille til festen!

NINA:

Har han et band?

ANDREA:

Ja da? Han er en verdenskendt rockstjerne? I må da kende nogle af hans sange?

NINA:

Jeg kender ingen rockstjerne, der hedder Kurt...

ANDREA:

Nå, men han venter med hele bandet...

SILLE:

Han venter nok ikke for evigt. Det gør de sjældent.

NINA:

Nogle gange bliver de hængende for længe.

(Der begynder at falde en stille sne, og som altid med den slags sne, er det som om, at verden dæmpes og bliver mindre. SILLE, ANDREA og NINA kigger et tavst øjeblik op mod himlen. Så begynder SILLE igen at slå på sine arme, ANDREA mærker på babyens nakke.)

ANDREA:

Tror I babyen fryser? Den er meget stille...

SILLE:

Det er i hvert fald pissekoldt.

NINA:

Vi bør nok varme den. Kan du ikke...?

(ANDREA tager babyen op af barnevognen. Hun holder den ind til sig.)

NINA:

Virker det? Bliver den varmere?

ANDREA:

Ja, jeg tror det er helt fint... Du sover så fint, jaaa, ja, og du drømmer, ja, jaa, hvad drømmer du, jaa, ja, hvad drømmer du, hva'?

SILLE:

Den fryser stadig, den er jo helt blå.

NINA:

Hvad snakker du om, den er da ikke blå?

ANDREA:

Nej, den har sådan nogle fine lyserøde kinder, jaa, ja, du har så, ja, du har så.

SILLE:

Jeg synes altså, den ser *lidt* blå ud... Måske skal vi... bare for at være *på den sikre side* varme den sammen? Tre kroppe er varmere end én. Ikke?

(ANDREA giver babyen til SILLE, der smiler forlegent til hende. SILLE sætter sig på bænken med babyen i armene. NINA og ANDREA sætter sig på hver sin side af hende.)

SILLE:

Ham Kurt... Hvor har du mødt ham?

ANDREA:

Det kan jeg ikke huske. En dag var han der bare.

NINA:

Haha, den følelse kender jeg godt.

SILLE:

Haha, da jeg mødte Alex - det var som om jeg blev døv og stum og blind på samme tid.

(Pause.)

NINA:

Og nu?

(ANDREA stryger en finger over SILLES øje.)

SILLE:

Haha, tror I min kæreste tæsker mig? Haha, Alex? Jeg kan ikke engang få ham til at stikke mig en flad, når vi... haha, ja, I ved.

ANDREA:

Okay...

(SILLE finder en pakke cigaretter i sin lomme. Hun har svært ved at få en tændt, fingrene er kolde og stive, lighteren vil ikke makke ret. Hun smider frustreret pakken med cigaretter og lighteren i sit skød. ANDREA breder sin kjole ud over SILLES ben. NINA tager pakken med cigaretter og lighteren, tænder én og rækker den til SILLE. SILLE tager et hårdt sug af cigaretten. Lang stilhed.)

SILLE:

Ved I hvad, første gang, det var næsten som at være med i en film. Jeg tog mig til kinden - sådan her - (tager sig til kinden) og kiggede på ham og sagde med mit blik: åååhhhh, tænk at du KUNNE FINDE PÅ DET! Hahaha, så latterlig en bevægelse, synes I ikke? Jeg forsøgte ligesom få ham til at skamme sig med den bevægelse, hahaha. Det jo ikke fordi, det gør pisse ondt at blive pandet én af sin kæreste, altså jeg mener, selve slaget...

(Pause.)

SILLE:

Men man bliver ved med at elske... Man bliver FOR HELVEDE ved med at elske!

(Pause.)

ANDREA:

Vi kan slå ham ihjel for dig?

SILLE og NINA:

Ha! Hahaha.

(Lang pause. SILLE smider cigaretten på jorden.)

SILLE:

Jeg tror, det er et stort arbejde at slå nogen ihjel...

ANDREA:

Du trænger til søvn.

(ANDREA lægger en arm rundt om SILLE.)

SILLE:

Hey, hey, jeg er ikke nogen Lebbe Lone!

ANDREA:

Nej, nej, jeg ville jo bare...

SILLE:

Okay, men det skal du ikke!

ANDREA:

Undskyld, jeg prøvede kun/

SILLE:

Ja, ja... Ja, jeg trænger til søvn, eller... Når nu du holder bryllupsfest, så har du ikke... *noget*? Vel?

NINA:

Noget hvad?

SILLE:

Bare lidt at...? Nej? Nej.

ANDREA:

Nej.

SILLE:

Nej, nej.

NINA:

Noget hvad? Det kan være jeg har det?

SILLE:

Ha. Du har det helt sikkert ikke...

(Pause.)

NINA:

ER du junkie?

SILLE:

Hallo, jeg slammer ikke!!

ANDREA:

Er babyen blevet varmere??

SILLE:

Ja! Ja, ja, undskyld... Jeg er... Ja, babyen er blevet varmere.

(Pause.)

SILLE:

Den er egentligt sød, når den ikke skriger. Så tillidsfuld.
Ja, du er, jaa, ja, du er.

ANDREA:

Den sover også trygt dér.

NINA:

Men kan den ikke få et fladt baghoved af et ligge på ryggen?

ANDREA:

Den kan lide vuggedød, hvis den ligger på maven.

(SILLE holder forskrækket babyen ud fra sig.)

SILLE:

Kan den bare dø lige pludselig? Hvordan vil I så have, jeg skal vende den??

ANDREA:

Bare lad den ligge som før, det var fint nok. Vil I gerne have jeres egen på et tidspunkt?

NINA:

Det føles i hvert fald som en asfalteret vej...

SILLE:

Hvad er der nu galt med asfalterede veje?

NINA:

De er pæne... De er så skide pisse pæne. Willy er allerede i gang med at planlægge vores "kærlighedsbørn," og jeg er bange for, at jeg en dag - uden at vide, hvordan jeg er endt der - finder mig selv i gang med at oliebehandle et sildebensparketgulv eller overveje hvilken vin, der passer bedst til braiserede svinekæber.

SILLE:

GID, jeg skulle oliebehandle et gulv!

NINA:

Altså, hvorfor er det lige præcis, at jeg pisser dig sådan af?

SILLE:

Fordi du har ALT, og overhovedet ikke sætter pris på det!

(ANDREA lempet babyen ud af SILLES arme.)

SILLE:

Du har åbenbart råd til at overveje svinekæber og oliebehandling, du har en mand, der vil tage din kærlighed alvorligt - en mand, der vil skabe et HJEM!

ANDREA:

Ikke væk babyen!

NINA:

Hvad ved du egentligt om det? Og hvis man aldrig er blevet spurgt, hvad man selv vil?! Det er der vel også en vold i!

ANDREA:

Ikke væk babyen!

SILLE:

Du ved *INGENTING* om det, du taler om lige nu!

NINA:

Jeg ved, at jeg hver morgen er nødt til at stå op og sige til mig selv: "Hør nu her, søde lille hjerte, nu ikke noget med at skide og pisse ud over andre menneskers liv, nej, nej, du må formidle dine følelser med et nedslået blik, være så uskyldsren, at Kristus får ståpik under kjortlen!" Og jeg ved, at det i hvert fald ikke er noget, DU lægger særligt meget under for!

ANDREA:

Ikke væk babyen!

SILLE:

Neeej, nej, jeg - jeg skider og pisser bare ud over/

ANDREA:

Snacks! Har vi ikke brug for nogle snacks!

SILLE:

Jo! Jo, jo, okay. Snacks...

(SILLE griber pusletasken og begynder med hektiske bevægelser at rode den igennem.)

SILLE:

Jeg så... Jeg så en tyver i bunden af tasken da jeg fandt sutteflasken. Her!

(SILLE finder en mønt. Hun holder den op foran NINA som et sejrstrofæ, og NINA snupper den ud af hånden på hende. SILLE fnyser ad hende og leder så videre i pusletasken efter flere penge, men hun finder det ikke. NINA går hen til slikautomaten og putter mønten i. Hun trykker på nogle knapper, men suk, mønten falder ud af automaten igen med en raslende lyd.)

AUTOMATEN (V.O.):

Betaling ikke accepteret.

NINA:

Den virker ikke.

SILLE:

Hvad mener du, den virker ikke, ved du ikke, hvordan man bruger en automat?

ANDREA:

Mønten rasler jo bare igennem.

(SILLE forkaster den pengeløse pusletaske og går hen til NINA. Hun tager mønten fra hende og putter den i automaten. Hun trykker på nogle knapper, overbevist om, at det hverken er mønten eller maskinen, der fejler noget, men NINA, der simpelthen ikke ejer det rigtige håndlag. Men: mønten rasler bare igennem maskinen.)

AUTOMATEN (V.O.):

Betaling ikke accepteret.

(SILLE samler mønten op, et uheldigt første forsøg, men det må man ikke lade sig slå ud af. Hun putter mønten i automaten igen, trykker på nogle knapper, bip, bip, dut, kom så, kom så, men nej - mønten falder ud med en raslende lyd.)

AUTOMATEN (V.O.):

Betaling ikke accepteret.

SILLE:

Den virker ikke.

NINA:

Det var jo det, jeg sagde.

ANDREA:

Kurt kan altid få automaterne til at virke.

SILLE:

ER der noget Kurt ikke kan?

ANDREA:

Næh. Han kysser mig på panden hver morgen og han synger mig i søvn hver aften. Ja, han gør, ja, han gør, han synger for mig, ja, han gør, ja, ja, han synger sådan her: (ANDREA begynder at synge for babyen): Load up on guns, bring your friends, it's fun to lose and to pretend. She's overbored and self-assured, oh no, I know a dirty word, hello, hello, hello, how low.

(SILLE og NINA skæver til hinanden.)

SCENE 6: NINAS FLASHBACK

(Flashback. Et soveværelse. NINA ligger udmattet på sengen.

Der ligger en baby og græder i en babynest ved siden af hende. NINA gør ikke noget og så kommer WILLY ind. Hans hår er strøget tilbage, ikke én tot sidder forkert, og han har en nystroget, hvid skjorte på, og en flaske champagne med.)

WILLY:

Hej skat.

NINA:

Hej...

(NINA bliver liggende på sengen. WILLY sætter sig hos hende, og lægger en hånd på hendes.)

WILLY:

Hej...

NINA:

Hej.

(WILLY tager babyen op og forsøger at trøste den. Den fortsætter med at græde.)

NINA:

Den har grædt hele dagen... Du er tidligt hjemme?

WILLY:

Ikke "den..." Men ja, din far gav mig før fri så/Nååå, nå, såå, jaaa, har du været helt umulig Isabella, ja, du har så, jaaa, ja...

NINA:

Ikke Isabella, Willy.

WILLY:

Neej, nej, mor synes ikke, du ligner en Isabella, neej, nej, hun gør ej, hvad med Rose så, jaa, hvad med Rose?

NINA:

Jeg kan ikke holde de navne UD, Willy!

WILLY:

Jeg har noget, der vil muntre dig op. Her!

(Babyen græder stadig, og WILLY tager et bundt nøgler op af lommen. Han holder dem frem mod NINA, de dingler i luften mellem dem, og NINA sætter sig uforstående op.)

NINA:

Nøgler?

WILLY:

Jep! Såå, såå, ja.

NINA:

Til hvad?

WILLY:

Vores nye hus!

NINA:

Vores nye hus?

WILLY:

Et sted hvor vi kan slå rødder, se hende her vokse sig stor, ikke, jaaa, jaa. Du er jo mor nu, og du skal nok falde til i din nye rolle lige om lidt, du skal bare have noget mere plads. Du kan nusse i haven, mens hun sover, slappe af, kigge på farveprøver, ja, selv ferskenfarvet er okay for mig - du vælger, og hun kan få sit eget værelse, og/Hahaha, jeg har også købt en juicer, hahaha, ja, det stak vist lidt af, jaaa, ja, ja, det gjorde, ja, det gjorde.

NINA:

En juicer?

WILLY:

Ja. Så kan jeg presse juice til dig inden jeg går på arbejde?

NINA:

Var det dét, du drømte om, da du var barn? At blive husejer og presse juice?

WILLY:

Nej. Der drømte jeg om at blive rockmusiker og bestige bjerge. Men så blev jeg voksen. Så blev jeg nogens far. Ikke? Joo, jo, jeg gjorde så, jaa, ja.

NINA:

Jeg forstår ikke... Et hus? Hvor?

WILLY:

Lige nede på Æblevænget. Du ved, det der sted med haverne. Det har sildebensparket. Vi kan holde grillaftener for vores venner hele sommeren, se solnedgang over/

NINA:

Vores venner, Willy? Dine venner, mener du, der er jo ingen, der/Jeg bliver sindssyg af det her - et hus på Æblevænget?!

WILLY:

Nå, nå, nå, du er rigtigt i det skrappe hjørne i dag. Har du ikke ladet mor få sin skønhedssøvn, hva', prinsesse, hva', neeej, neeeej, nej, du har da ej.

(Babyen holder op med at græde, og WILLY lægger den i babynesten.)

NINA:

En eller anden dag, når vores liv har formet sig fuldstændigt, som du har planlagt, og du igen har afleveret din sæd i mig og kaldt det et kærlighedsbarn, så/

WILLY:

Det er da et kærlighedsbarn, Nina!

NINA:

Jeg vil bare ikke have en juicer og et realkreditlån, FOR CRYING OUT LOUD!

WILLY:

Så sig hvad fanden du VIL!

NINA:

Det er som om jeg sover, Willy, og jeg har brug for, at du vækker mig... Men du går bare på arbejde hos min far, og snakker med voksne mennesker og får hele tiden nye venner, og hiver en fed løn, og venter på at hun vokser sig stor, så hun kan overtage vores komplette Flora Danica-stel, for det hele skal være så skide pisse pænt! Jeg kunne skringe, Willy, jeg kunne SKRIGE!

WILLY:

Så skrig. Skrig!

(WILLY rækker NINA en pude. Hun tager imod den og trykker den hårdt mod sit ansigt. Hun tager luft ind, men i stedet for et skrig, kommer der kun en hulkende lyd ud. Hun fjerner puden fra sit ansigt.)

NINA:

Ved du hvad... Da vi var børn, ikke... Kan du huske der ved togskinnerne, når bommen gik ned, fordi toget kom, der var sådan et lille skilt på bommen. Jeg har mange gange stået og ventet på at toget kørte forbi sammen med mor. Og på skiltet stod der: "hindring af bommen straffes med bødestraf." Men fordi jeg ikke havde lært at kende forskel på 'b' og 'd', så troede jeg, at der stod "hindring af bommen straffes med dødsstraf." Jeg var sindssygt bange hver gang vi stod der og ventede, hele kroppen rystede af skræk, hver en nerve var så parat og i live, Willy, fordi jeg var bange for, at jeg på en eller anden måde, uden at ville det, ville komme til at hindre bommen i at køre op eller ned, og at nogen ville komme og rive mig ud af min mors arme og henrette mig mens hun så på...

WILLY:

Det er voldsomt for et barn at være så bange.

NINA:

Måske.

(Pause.)

NINA:

Jeg savner den følelse.

(Pause.)

NINA:

På en måde var det mere virkeligt end alt det her.

(Pause.)

NINA:

Det pæne er ikke virkeligt. Pæne blomsterarrangementer er ikke virkelige.

(NINA tager nogle blomster fra en vase og river hovederne af dem.)

NINA:

Pæne pyntepuder er ikke virkelige.

(NINA flår en pude i stykker. Hvide dun danser gennem luften.)

NINA:

Pæne og komplette stel er ikke virkelige.

(NINA skubber en kaffekop ned fra et bord, så den smadres.
Babyen begynder at skribe. WILLY kigger bebrejdende på
hende.)

WILLY:

Er du færdig...?

(WILLY tager babyen op igen og forsøger uden held at trøste
den.)

WILLY:

Din far kaldte mig ind på kontoret i dag.

NINA:

Ja?

WILLY:

Du sover ikke, Nina, det er bare hormonerne, der raser lige nu. Jeg synes, at vi klarer det hele flot. Din far synes, at vi klarer det hele flot.

NINA:

Det gør vi vel også...

WILLY:

Ja, det gør vi virkelig, sååå, så, schyy, schyy. Han stak mig den her og sagde, at vi kunne skåle på det i aften. Har du lyst til det? At drikke et glas bobler med mig?

NINA:

Skåle for hvad?

WILLY:

For os, selvfølgelig.

(Med babyen på den ene arm, griber WILLY champagnen og
piller kraven af flasken.)

NINA:

For os?

WILLY:

Ja. For dig og mig, skat. For at vi klarer det så flot.

NINA:

Gav min far dig en time før fri, så du kunne gå hjem og
kneppe mig?

WILLY:

Nina...

NINA:

Willy!

WILLY:

Hold nu op, jeg vil bare skåle med dig. Her tag hende lige,
så popper vi den her flaske og/

(WILLY rækker NINA babyen. Den fortsætter med at skringe.)

NINA:

Hun skal jo ammes, Willy...

WILLY:

Hun vil jo ikke tage imod?

NINA:

Nej! Nej, jeg ved det godt, jeg ved DET GODT, tror du at jeg ikke VED, at mit eget barn ikke vil tage imod mit BRYST?!

WILLY:

Nina, jeg har haft en lang dag...

NINA:

Havde du ikke fået en time før fri?

WILLY:

Jo, og du har holdt fri med hende hele dagen! Og det er ikke for at hælde benzin på et bål, der af en eller anden UFORKLARLIG årsag allerede *så rigeligt* brænder, men jeg må indrømme, at jeg havde regnet med, at du også lige havde skubbet lidt til en støvsuger, her er jo helt... ja...

NINA:

Holdt fri? Holdt FRI?!

WILLY:

Ja, ja, okay. Okay.

NINA:

Willy, det er som om hun er landet fra Mars. Pludseligt var hun der bare og var mit ansvar og jeg kan ikke finde ud af det, for jeg aner ikke hvem hun er og hun kom ikke med en brugsanvisning, og imens er dem, som engang var mine veninder ude og... og...

WILLY:

Jeg synes også, hun er landet fra Mars... Men det går ikke bare at kollapse nu... Du er sgu nødt til at hanke op i dig selv, Nina, for forholdets skyld, for hendes skyld, ikke? Den bedste gave vi kan give vores datter er vel for fanden nogle glade forældre. Så - nu/

(WILLY popper champagnen.)

WILLY:

Uuuuuf, den var der sus på. Nå, vi tørrer op senere.

NINA:

Du mener, jeg tørrer op senere.

WILLY:

STOP nu, Nina. Jeg tørrer op nu. Se, nu henter jeg en klud, ikke?

(WILLY tager et stykke stof, der hænger over en stol. Han tørrer champagnen løseligt op. Men, åh, der er så meget, han ikke ved.)

WILLY:

Tørre, tørre op. Så!

(Pause.)

NINA:

Det er hendes bimse, Willy.

WILLY:

Bimse?

NINA:

Bimse! Den hun sover med.

WILLY:

Okay... Ja... Okay. Bimse. Ja... Okay. Jamen, så sætter jeg lige en vask med bimse over, og så er den klar til i morgen. Men først så prøver vi at hygge os lidt sammen, ikke, du og jeg, som i gamle dage.

(WILLY hælder champagnen op. Babyen skriger.)

NINA:

Hun skal have bimse hver nat. Ellers kan/

WILLY:

Sådan, vups, og så er det bare SKIDE hyggeligt!

NINA:

Jep. Skide hyggeligt.

WILLY:

Jamen kan jeg slet ikke gøre noget RIGTIGT?!

(Pause.)

WILLY:

Ninaaa... Kan jeg ikke gøre noget rigtigt eller hvad?

(Pause.)

WILLY:

Jeg prøver jo bare at gøre alting rigtigt.

NINA:

Rigtigt?! Mit liv er SLUT?! Jeg er den dårligste mor i hele verden, jeg er den dårligste kvinde! Jeg render rundt med den her alien på armen hele dagen og den skriger og skriger og skriger, og jeg bliver mere og mere alene, for hver gang hun kræver noget af mig, som jeg ikke kan give, jeg er den dårligste mor i verden, jeg kan ingenting, for jeg sover, jeg SOVER, og jeg er nødt til at være parat og i live, fatter du DET, jeg ER JO NØDT TIL AT VÅGNE, WILLY!!!

(NINA lægger babyen i en babynest, griber en pusletaske og forlader soveværelset. En dør smækker ude i gangen.)

SCENE 7: BABYDREAMS, SUNRISE, A NEW FAMILY

(Togstationen om natten. En fugl kvidrer ivrigt og legesygt et sted i nærheden - måske har den ikke forstået, at det stadig er nat, og måske foregriber den bare dén morgen, den håbefuldt længes efter. Potteplanten står på bænken, og små, nye spirer er ved at springe frem. ANDREA, SILLE og NINA venter. ANDREA sidder med babyen i armene og pludrer.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget nattoget ankommer til spor spor 1 1 1 1 om få om få om få minutter.

NINA:

Nu er hun gået i hak.

SILLE:

Hun har ikke styr på en skid.

(ANDREA pludrer stadig fordybet med babyen. NINA sender SILLE et blik.)

SILLE:

Det *har* hun jo ikke!

ANDREA:

Hvad hvis babyen var vores?

NINA:

Det er ikke vores baby.

SILLE:

Nej, men *hvis* det var?

NINA:

Det er ikke vores baby. Vi skal ikke lege den leg.

SILLE:

Hvis det var min, så ville jeg... Så ville jeg ikke tage hen til Spurven... Jeg ville starte forfra, en ny by... langt væk, være en helt anden... Hvad ville du? Hvis det var din baby?

NINA:

Jeg sagde jo lige, at jeg ikke vil lege den leg.

SILLE:

Du kan ikke bare melde dig ud af/

ANDREA:

Nina, vi drømmer bare lidt indtil toget kommer. Forestil dig at vi er søstre og vi sidder på vores børneværelse med en masse dukker!

(ANDREA lægger en arm om NINA. Det er lang tid siden nogen har gjort sådan, lagt en arm om NINA, og det er som om noget giver efter i hende, og hun læner sig - blød, lykkelig og bare en smule trist - ind i omfavnelsen.)

NINA:

Det er jo ikke fordi, jeg ikke vil...

SILLE:

Det er EN DRØM, Nina, skal du altid være så besværlig?

ANDREA:

Hvorfor er det så svært for dig?

NINA:

Okay! Okay, okay. Jamen så ville jeg... Jeg ville sørge for, at hun/nej! Jeg kan ikke.

SILLE:

Du sagde "hun" om den... Hvordan ved du, det er en pige?

NINA:

Det ved jeg da heller ikke!

ANDREA:

Hvorfor sagde du/

NINA:

Nårh... Det var bare... det med trøjen, ikke?

SILLE:

Var du ikke for fin til den slags med al dit "babyer må kun lege med træklodser og spise biodivers ærtemos."

NINA:

Biodivers ærtemos? Haha.

SILLE:

Griner du ad mig?! Eller hvad?

ANDREA:

Ikke væk babyen!

NINA:

Nej, jeg har bare ALDRIG sagt noget om "biodivers ærtemos"!

ANDREA:

IKKE væk babyen!

SILLE:

Jeg er PISSE ligeglad med, hvad sådan nogen som dig KALDER
alt det OVERFLADE/

ANDREA:

IKKE VÆK BABYEN!!!

SILLE:

SLAP AF, den vågner ikke foreløbig!

(Pause.)

ANDREA:

Hvad mener du med "den vågner ikke foreløbig"?

SILLE:

Jeg mener bare, at vi alle har nydt godt af, at den ikke
har skreget.

ANDREA:

Har du... Har du gjort noget med babyen, Sille?

NINA:

Du har ikke givet babyen stoffer...?

(NINA tager babyen.)

SILLE:

Jeg har givet/to dråber!

(SILLE tager en lille flaske vodka frem fra sin jakkelomme.)

SILLE:

Det er bare TO DRÅBER, ikke, jeg dyppede bare min lillefinger, slap nu af!

ANDREA:

Er du fuldstændig sindssyg, Sille, du skal PASSE PÅ babyen?!

SILLE:

Hold nu op, de fleste mødre puttede da lidt gin i flasken i 50'erne, hvis ungerne var umulige, ikke, det er der ingen, der har taget skade af! Jeg tror endda min egen mor/

ANDREA:

En baby, Sille?!

NINA:

Men den har det stadig... Den har det stadig okay?

ANDREA:

EN BABY?!

SILLE:

Hvorfor går du sådan AMOK, slap NU AF!

(Babyen begynder at græde.)

NINA:

Se! Se, den har det okay, den græder helt som den skal!

(ANDREA tager babyen.)

ANDREA:

Sååå, såå, var Sille dum ved dig, jaaa, såå, såå, jaa, var hun dét, var Sille dum ved dig?

SILLE:

Er det fordi, du er moren?

ANDREA:

Hvad?

SILLE:

Er du i virkeligheden babyens mor, Andrea? Er det dét?!

ANDREA:

Hold dog op. Så, så, såå, så, nåå, ja, var Sille dum, jaa, men det er bare fordi hun aldrig har lært kærlighed, jaaa, så, så, men nu passer jeg på dig, jaa, ja, jeg gør.

SILLE:

Er det fordi, det er dig, der har efterladt babyen her? Og så har du stået og ventet på os, og luret, luret på at vi skulle finde den og sørge for, at den fik et hjem? Er det derfor, Andrea? Fordi du godt ved, at du er fuldstændig SINDSSYG I HOVEDET og ikke kan passe på din baby?!

ANDREA:

Hold din kæft, Sille! DU har sikkert efterladt din baby her, fordi din kæreste tæsker dit øje helt grønt og du ikke engang kan TAGE DIG SAMMEN TIL AT SKRIDE FRA HAM!

SILLE:

Jeg kan gå fra Alex, så snart jeg vil, det er ikke noget problem!

NINA:

Det var måske... en god ide så...

(SILLE vender sig mod NINA. Pause.)

SILLE:

Er det dig, der er moren?

NINA:

Hey!

SILLE:

Det er så fucking typisk med jer, privilegerede overklassefisser, I bliver gravide og tror, at I har det så sindssygt hårdt og så går I i panik, selvom I har fået hele verden forærende og I ville kunne give den videre med ET KNIPS, men neej, nej, I parkerer bare jeres babyer, fordi det er sååå hårdt for jer.

NINA:

Som om du er den ENESTE for hvem livet ikke gik, som du havde planlagt!

SILLE:

Ha! Talt af en ægte burgøjser!

ANDREA:

Ved du hvad, Sille...? Jeg kan godt forstå, at du er vred - det ville jeg også være, hvis jeg havde valgt at sniffe mit liv væk og der så ovenikøbet var kommet en baby ud af det!

Og der er ingen andre end dig, der overhovedet havde
FORESTILLET SIG at moren kunne være en af os, så/

(SILLE peger ud mod skinnerne.)

SILLE:

Så læg den derud! Læg den derud, jeg er pisse ligeglad! Læg
babyen ud på skinnerne!

ANDREA:

Hvem er SINDSSYG NU, SILLE?!

NINA:

Sille, babyen skal selvfølgelig ikke ud på skinnerne. Vi
kan sagtens/

SILLE:

Hvis I ikke tør lægge den derud, så er det nok en AF JER,
der er moren!

ANDREA:

Så, så, så, er Sille fuldstændig sindssyg, er det Sille,
der er den sindssyge, hva', jaaa, ja, det er Sille, der er
sindssyg.

SILLE:

Så læg babyen derud!! Andrea, læg DEN DERUD!!

HØJTALERNE (V.O.):

Togtrafikken i påsken vil være påvirket af arbejde på
skinner og signaler, hvilket betyder, at passagerer på
visse strækninger og tidspunkter kan forvente en længere
rejsetid.

ANDREA:

Okay, toget kommer jo alligevel ikke, og hvis det er det eneste, der kan/

(ANDREA tager en resolut beslutning, og med babyen i favnen træder hun vaklende ned på skinnerne.)

NINA:

HEY! Er I BEGGE TO komplet sindssyge eller hvad?! Hun skal selvfølgelig ikke ud på skinnerne?!?!?

(NINA springer ned på skinnerne og tager babyen fra ANDREA. Hun holder den tæt ind til sig og det er som om, at der for NINA kun eksisterer det rum, der er mellem spidsen af hendes egen næse og babyens lille krop. NINAS verden er på et splitsekund blevet utroligt lille, det er åbenlyst, og alligevel så svært at forstå.)

NINA:

Selvfulgelig skal du ikke derud, rolig nu, ja, rolig nu, vi leger ikke den dumme leg mere, jeg er her igen, jeg er her.

SILLE:

Hvilken... Hvilken dum leg, Nina?

NINA:

Såå, så, rolig nu, schy, schyy, jaaa.

ANDREA:

Nina...?

SILLE:

Hvilken dum leg?!

ANDREA:

Nina... Er det din baby?

NINA:

Schhyyy, schyy, sååå, såå.

SILLE:

HVILKEN DUM LEG, NINA?!

ANDREA:

Har du... Har du så ikke ringet til politiet eller hospitalet?

SILLE:

Vent/Hvad FANDEN i helvede, siger du, at det er DIN BABY?

NINA:

Undskyld, jeg/

SILLE:

Du hvad?! Du HVAD?! Tag din baby og SKRID, NINA!

NINA:

Jeg ville bare... bare lege, at det ikke var/bare et øjeblik.

SILLE:

SÅ SKRID DOG FOR HELVEDE!

ANDREA:

Du kan ikke "bare" sådan noget, Nina...

NINA:

Ja. Ja, okay, men så...

(NINA lægger babyen i nesten. Hun tøver et sekund, håber at spore et sidste øjeblikks fortrydelse i SILLE og ANDREAS ansigter, men hun finder det ikke. NINA hanker op i babynesten og går, men lige da hun står på tærsklen mellem perronen og resten af verden kommer THOMAS ind, og de støder sammen. ANDREA ser THOMAS, og fordi hun ikke kun er flygtet mod noget, men også fra nogen, så trækker hun SILLE med sig ind i det mørke som lyset fra lygten ikke formår at nå. NINA ser uforstående efter dem, men slår det hen.)

THOMAS:

Hov, det må du undskylde. Der var jeg da vist lige ved at vælte din mor, hva', jaa, ja, det var jeg da vist.

NINA:

Ja, ja, FINT! Så jeg er bare hendes MOR!

THOMAS:

Undskyld, det var ikke... Beklager!

(NINA stiller babynesten fra sig igen. Hun sukker højlydt, for der er ingen steder at løbe hen: hun er nogens mor. THOMAS går hen til slikautomaten, banker en enkelt gang på den - og noget falder med et lille dump ned i automaten. Han tager en pose chips op, åbner den, spiser et par og - fordi det, der er let tilgængeligt sjældent har høj værdi - smider han resten af posen i skraldespanden. THOMAS tager i døren til toilettet, og suk, også her træder han ubesværet ind. NINA står vantro og ude af stand til at bevæge sig og glør på den lukkede dør. Lidt efter kommer THOMAS ud igen.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget ankommer til spor 1 om få minutter.

(Lyden af toget ankommer før selve toget, og THOMAS går stille og roligt mod den ene ende af perronen. NINA begynder at løbe med babyen i nesten. Der er bare dét, at hendes bevægelser er sløvede og langsomme. SILLE og ANDREA dukker frem fra deres skjul - de løber sammen med NINA, men alle tre kommer de kun meget langsomt frem. Toget ruller ind på perronen, THOMAS stiger på og så klapper dørene i - toget kører afsted for næsen af dem. ANDREA, SILLE og NINA står foroverbøjede og forpustede og kigger efter den mulighed, som netop er løbet dem af hænde.)

SILLE:

Hvorfor... hvorfor kommer toget... DET SEKUND, han/HVEM var den idiot?

ANDREA:

Læge... Det var... min læge.

NINA:

Men han så... han så dig ikke.

(SILLE, ANDREA og NINA - alle stadig kortåndede - står i tavshed, mens ilten langsomt baner sig vej til deres lunger igen.)

SILLE:

Det er så pisse-typisk. Så snart man forsøger at flytte sig to millimeter, gøre noget nyt, ændre et eller andet, så - vips, så står hele verden parat til at stoppe én.

(Pause.)

ANDREA:

Havde du ikke en sjus?

SILLE:

Jo? Jo, det havde jeg.

NINA:

Jeg kunne godt drikke en tår?

(SILLE finder igen vodkaen frem fra jakkelommen. ANDREA tager flasken og sætter den for munden. Hun drikker og rækker flasken til NINA. NINA drikker og væsken er varm og brændende, det svider i svælget og øjnene løber over. Hun rækker flasken videre til SILLE, der, med den rutineredes upåvirkelighed, også tager en tår. De sidder og stirrer ud i den blå luft, dulmede og uden retning, da babyen begynder at græde igen. NINA finder suttekluden i pusletasken og giver den til babyen.)

NINA:

Her skal du have din bimse, jaaa, skal du have bimse, jaa, ja, du skal da.

SILLE:

Bimse?

NINA:

Det er latterligt, jeg ved det.

SILLE:

Det er lige meget, hvis bare det virker.

ANDREA:

Jaaa, såå, virker det med bimse, jaa, har du savnet bimse, ja, det har du, og din far har sikkert savnet dig, så du er nok nødt til at tage tilbage til ham, jaa, ja, det er du desværre, jaa, ja. Det er sikkert ved at rive ham midt over, at du ikke er hos ham, jaa, og han er ved at tabe pusten og alt bliver sort inden i, jaa, ja, det gør, og det føles mærkeligt og nyt og som om man kan dø hvert øjeblik, jaaa, ja, det gør, ja, det gør.

NINA:

Jaa, det virker med bimse, jaa, ja, men det forstår Willy ikke, vel, neej, nej, det gør han ikke, han tror, bimse er en gulvklud, jaaa, ja, han gør, og han tror at intimitet er noget man kan kræve, jaa, ja, så vi glæder os riiigtigt meget til at komme hjem til ham, ikke, jo, jo, og han tror, at man kan tage realkreditlån og købe juicere uden at spørge folk om lov, så det er bare top dejligt, jaa, ja, det er, ja, det er.

SILLE:

Kan du ikke bare skrive til Willy, at du ikke kommer hjem?

NINA:

Kan du bare skrive til Alex, at du ikke gør?

SILLE:

Spurven vil... Det vil skabe nogle problemer for ham.

ANDREA:

Og ville det egentligt være så slemt? Nogle problemer for ham?

(SILLE trækker på skuldrene.)

SILLE:

Hvis jeg først begynder at være vred på ham, så bliver jeg aldrig færdig med det.

(Pause.)

ANDREA:

Hvis jeg ikke, jaa, ja, hvis jeg ikke gifter mig med Kurt, jaaa, ja, så tager I heller ikke, neej, nej, så tager I heller ikke hjem til Willy og Alex, neej, nej, I gør ej, nej I gør ej.

(En bølge af varme skyller pludseligt over perronen og SILLE tager sin jakke af. Potteplanten springer ud i fuldt flor. ANDREA sidder med babyen i armene.)

HØJTALERNE (V.O.):

Nattoget er aflyst, og rejsende henvises til næste afgang, se afgangstavlen for mere information. Vi gør opmærksom på, at der i øjeblikket kan opleves forlænget rejsetid på grund af varmeudvidelse i skinnerne. Vi arbejder på at løse problemet. Vi beklager ulejligheden og ønsker Dem en fortsat god rejse.

NINA:

Det tog kommer nok aldrig.

ANDREA:

Næh...

SILLE:

Skal vi bare begynde at gå så?

ANDREA:

Vi kan følges?

SILLE:

Jeg har jo en barnevogn. Hvad hedder hun egentligt?

NINA:

Vi blev aldrig enige om et navn. Willy synes åbenbart, hun ligner en Rose eller Isabella, men jeg ved ikke...

SILLE:

Så kald hende noget andet. Vi kan hjælpe dig med at finde på navnet?

ANDREA:

Så er hun måske også - bare en lille bitte smule... vores?

NINA:

Ja? Ja. Ja, hun er vores.

ANDREA:

Hvor skal vi gå hen?

NINA:

Det ved jeg ikke.

(De bliver siddende på bænken.)

ANDREA:

Vi bilder os ikke ind, at alting bliver anderledes bare fordi vi flytter os, vel?

SILLE:

Nej...

(SILLE rejser sig. Hun samler pottedplanten op, kigger et øjeblik på den og tager den så ind til sig. Hun klapper højtaleren.)

SILLE:

God bedring, søster.

(ANDREA rejser sig fra bænken. Hun holder babyen på armen. NINA rejser sig fra bænken. SILLE tager ANDREAS hånd.)

ANDREA:

Nu står solen op.

NINA:

Ja. Nu står solen op.

(SILLE, ANDREA og NINA forlader togstationen.)